

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

เธอ...สาปเขาให้ต้องไร้หัวใจไปชั่วกาลปาวสาน
เขา...เป็นอมตะ เพื่อรอคอยเธอทุกภพชาติให้ถอนคำสาป

ดวงใจ ในมนตรา

รัก

แพรวน์ใจ

บทนำ

เสียงเพลง “We Are One (Ole Ola)” ดังกระหึ่มอย่างเร้าใจ ประกอบกับภาพการต่อสู้อันดุเดือดระหว่างนักฟุตบอลทีมชาติเยอรมนีกับอาร์เจนตินาในการแข่งขันฟุตบอลโลกนัดชิงชนะเลิศ ก่อนที่ มาริโอ เกิทเซ่ กองกลางทีมอินทรีเหล็กจะยิงประตูชัยเอาชนะอาร์เจนตินาด้วยคะแนนหนึ่งต่อศูนย์ ส่งผลให้เยอรมนีคว้าแชมป์ฟุตบอลโลกไปครองเป็นสมัยที่สี่

ภาพการฉลองชัยของทีมชาติเยอรมนีซึ่งชูถ้วยรางวัลสีทองอร่ามท่ามกลางความดีใจของแฟนบอลทั่วโลก ถูกแทนที่ด้วยภาพการพังประตูชัยจากผีเท้าของ มาริโอ เกิทเซ่ อีกครั้ง ลูกบอลพุ่งผ่านเข้าสู่ประตูของทีมชาติอาร์เจนตินา ก่อนที่ภาพจะตัดให้เห็นว่าลูกบอลคล้ายคลึงกันได้ตกมาอยู่ในมือของหญิงสาวคนหนึ่ง

เธอเป็นคนเอเชีย รูปร่างเล็กบาง แต่งกายด้วยเสื้อยืดสีกรมท่าและกางเกงขายาวสีดำอย่างทะมัดทะแมง สีเข้มของเสื้อผ้าตัดกับผิวขาวซีดซีขาวของหญิงสาว ทว่าวงหน้าคมสวยกลับดึงดูดใจให้ใครต่อใครลุ่มหลงด้วย และตรึงสายตาไว้ที่เครื่องหน้าปริ้มเพรา โดยเฉพาะดวงตากกลมโตมีชีวิตชีวา

ปากแดงเรื่อซึ่งแต่มียิ้มสดใส และผมดำขลับที่ปล่อยสยายไปถึงกลางหลัง หญิงสาวยิ้มพราย เธอหมุนลูกบอลด้วยปลายนิ้วแล้วก้มลง ปล่อยมันลงบนพื้นสนามซึ่งไม่ได้ปูด้วยพรมหญ้า แต่เป็นผืนผ้าใบสีขาวขนาดใหญ่ เธอใช้เท้าเลี้ยงลูกบอลไปตรงสุดปลายของผ้าใบซึ่งมีถึงพลาสติกบรรจूसีต่างๆ เกือบสิบถัง หญิงสาวคุกเข่า ใช้มือจุ่มลูกบอลลงในถังใบหนึ่งแล้วเดินกลับเข้าไปกลางผืนผ้าใบเพื่อคลึงลูกบอลลงบนพื้นขาวสะอาดให้เกิดสีเส้นและลายเส้น

ภาพถูกตัดต่อให้ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ย่นย่อให้เห็นถึงการทำงานอันยาวนานของหญิงสาวที่คลึงลูกบอลจุ่มสีแล้วสีเล่างบนผืนผ้า จนเกิดโครงร่างของใบหน้าคน รูปร่างกำยำครึ่งตัว และถ้วยฟุตบอลโลกซึ่งอยู่ในมือของเธอ เธอแต่งเติมสีเส้นต่างๆ ด้วยบอลเพียงลูกเดียว จนกระทั่งภาพของ มาริโอ เกิทเซ่ เสร็จสมบูรณ์

หญิงสาวใช้ลูกฟุตบอลเซ็นชื่อของตนเองตรงขอบด้านล่างของผ้าใบ เป็นภาษาอังกฤษว่า 'Proud'

เพลง "We Are One (Ole Ola)" จบลง พร้อมกับที่ผืนผ้าใบได้รับการขึงไว้กลางห้างสรรพสินค้าใหญ่ยักษ์ในประเทศไทย เมื่อ มาริโอ เกิทเซ่เดินทางมาเยือนกรุงเทพฯ พร้อมทีมของสโมสรซึ่งเขาสังกัด เพื่อแข่งขันฟุตบอลนัดกระชับมิตรกับทีมชาติไทย

นักเตะชื่อดังมองภาพตนเองด้วยรอยยิ้มชื่นชม เขาหันไปปรบมือให้หญิงสาวที่พนมมือไหว้ขอบคุณอยู่ข้างกาย

และนี่ก็คือที่มาซึ่งทำให้คนทั่วโลกได้รู้จัก 'พราวพลอย ศิลปินหญิงไทยผู้สลัดพู่กันทิ้ง'

๑

“เป็นเพราะไอวีดีโอที่พราวพั้นไว้กับพี่แท้ๆ เรื่องถึงได้ยุ่งกันไปหมด มีหน้า ใครๆ ถึงได้ห้ามว่า การพั้นมันไม่ดี”

ชายหนุ่มมาดเซอร์หมวดครารกครึมปิดจอไอแพดซึ่งเคยฉายภาพเหตุการณ์ในวันที่น้องสาวได้กระชกไหล่นักฟุตบอลจากทีมในดวงใจของเขา พลายพลไม่ต่างจากผู้ชายส่วนใหญ่ที่เฝ้าจอยุ่กับการแข่งขันฟุตบอลโลก เขาเป็นแฟนทีมชาติเยอรมนีอย่างเหนียวแน่น ตลอดช่วงการแข่งขันชายหนุ่มอดหลับอดนอนเฝ้าลุ้นอยู่หน้าจอโทรทัศน์ จนพราวพลอยค่อนข้างคิดว่าพี่ชายทรูดีโธรมและดวงตาโหลราวกับผีดิบ

เธอไม่เชียร์ทีมใดเป็นพิเศษ แต่แกลังเกทับว่าอาร์เจนตินาจะชนะ เยอรมนี พลายพลขัดเคืองน้อง และทำพั้นว่าหากเยอรมนีชนะ พราวพลอยต้องวาดรูปนักฟุตบอลในดวงใจของเขาด้วยวิธีการสุดแปลกของเธอ แล้วอัคคิลิปีดีโอโพสต์ลงในยูทูป หญิงสาวรับคำทำอย่างไม่จริงจังนัก

ก่อนหน้านี้พราวพลอยเป็นที่รู้จักอยู่บ้างในโซเชียลมีเดีย เนื่องจากหญิงสาวสร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะอย่างแหวกแนวด้วยอุปกรณ์สารพัด

ชนิด และถ่ายคลิปลิววิดีโอโพสต์ลงในยูทูป มีคนติดตามงานของเธอพอสมควร หลังจากพราวพลอยแพัพนันพี่ชายและใช้ลูกฟุตบอลวาดภาพของมาริโอ เกิทเซ่ โพสต์ลงในอินเทอร์เน็ต ผลปรากฏว่ามีคนแชร์คลิปลิววิดีโอดังกล่าวส่งต่อไปเรื่อยๆ เพียงไม่กี่วัน ยอดผู้เข้าชมวิดีโอก็พุ่งไปเป็นล้านคนเลยทีเดียว

เมื่อ มาริโอ เกิทเซ่ เดินทางมาประเทศไทย พราวพลอยจึงได้รับเชิญให้ไปต้อนรับเขา และมอบผลงานศิลปะจากลูกฟุตบอลให้แก่กักเตะชื่อดังด้วยตนเอง ในวันนั้นพลายพลปลื้มเปรมที่ได้พบนักกีฬาในดวงใจ แต่ขณะนี้ชายหนุ่มกลับทำหน้าที่โค้ชหมวด

“พราวไม่เห็นว่าจะมีเรื่องยุ่งตรงไหนเลย พี่พลายไม่ดีใจหรือคะ ที่พราวจะได้มีโอกาสทำงานที่ตัวเองรัก” หญิงสาวกอดแขนพี่ชาย

“งานที่พราวรักก็คือเป็นมัณฑนากรในบริษัทของพี่ ได้แสดงผลงานศิลปะลงในยูทูปเป็นงานอดิเรก นั่นก็น่าจะพอแล้ว”

พลายพลกอดอกแน่น ไม่ยอมมใจอ่อน ชายหนุ่มเป็นสถาปนิก ขณะที่น้องสาวเป็นมัณฑนากร ทว่าพราวพลอยมีความฝันไกลเกินกว่านั้น

“งานนี้พราวจะได้แสดงนิทรรศการศิลปะเซี่ยวนะคะ ศิลปินทุกคนใฝ่ฝันจะมีนิทรรศการของตัวเองด้วยกันทั้งนั้น นี่ไม่ใช่นิทรรศการธรรมดา แต่เป็นการแสดงผลงานคู่กับเพชรเม็ดใหญ่ที่สุดในโลก เพชรสีแดงในตำนานโบราณซึ่งอาจเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงก็ได้” เธอเกลี้ยกล่อมด้วยท่าทางขึงขัง

“ตำนานก็คือตำนาน พราวเชื่อเรื่องเหลวไหลพรรณคนั้นได้ยังไง” พี่ชายส่ายศีรษะ

“ตำนานก็น่าจะมีส่วนของเรื่องจริงอยู่บ้างนี่คะ ไม่งั้นผู้เฒ่าผู้แก่จะเอามาจากไหน รายการทีวีตั้งหลายรายการนำเสนอเรื่องนี้มาตลอดหลายเดือน และคุณวิภูก็ลงทุนเชิญเจ้าของเพชรมาจากอเมริกาด้วย เขาคงไม่ทำอะไรเล่นๆ หรอกค่ะ ถ้าเพชรกับเมืองโบราณที่กระบี่ไม่มีความเชื่อมโยงกันจริงๆ” พราวพลอยแย้งเสียงอ่อน

“หมอนั่นต้องการโปรโมตริสอร์ทที่เปิดตัวใหม่ซะลิ พราราก็น่าจะรู้กลเม็ดทางการตลาดดีไม่ใช่หรือ ไม่รู้ละ ยังไงพี่ก็ไม่อนุญาตให้พราร่าออกไปทำงานถึงกระบี่หรงอก” พลายพลตัดสินใจเสียงเฉียบขาด

“พี่พลาย...” หญิงสาวเข่าแขนพี่ชายอย่างแว่ววอน เธอใจแป้วเมื่อเห็นว่าพลายพลไม่มีท่าทีว่าจะอ่อนข้อให้

วิภูที่สองพี่น้องพูดถึงเป็นนักธุรกิจหนุ่ม เจ้าของโรงแรมและริสอร์ทหลายแห่งในเมืองไทยและประเทศเพื่อนบ้าน เขาเห็นผลงานของพราร่าพลอยจากข่าวการต้อนรับนักฟุตบอลชื่อดังจึงเกิดความสนใจ และไปตามดูผลงานชิ้นที่ผ่านมาของเธอในอินเทอร์เน็ต ก่อนจะติดต่อพราร่าพลอยให้สร้างสรรคงานชิ้นพิเศษชิ้น เพื่อต้อนรับเพชร ‘Heart of the Warrior’ หรือชื่อไทยว่า ‘ดวงใจนักรบ’ ซึ่งเป็นเพชรสีแดงที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก และราคาที่สูงที่สุดในบรรดาเพชรทั้งมวล

ตามตำนานเล่าว่า เพชรเม็ดนี้ถือกำเนิดในดินแดนทางภาคใต้ของประเทศไทย ก่อนจะหายสาบสูญไปเป็นเวลานาน บัดนี้เพชรล้ำค่าจะเดินทางกลับมาเยือนถิ่นกำเนิด เนื่องในโอกาสที่มีการค้นพบร่องรอยของเมืองโบราณ ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นที่มาของตำนานในท้องถิ่น โดยจะมีการจัดแสดงเพชรในริสอร์ทของวิภูซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากแหล่งโบราณสถานที่ถูกขุดค้นขึ้นใหม่ และมีนิทรรศการศิลปะของพราร่าพลอยล้อมรอบบริเวณจัดแสดงเพชรเลอค่า

“ให้พราร่าไปทำงานนี่เถอะนะ พี่ก็รู้ว่าพราร่าไม่ฝืนอยากมีนิทรรศการศิลปะของตัวเองมาตลอด โอกาสมาอยู่ตรงหน้า พี่จะให้พราร่าปล่อยมันไปแล้วจมอยู่กับความเสียดายไปจนถึงวันที่พราร่า...” ถ้อยคำติดอยู่ตรงปลายลิ้นของหญิงสาว ดวงหน้าดงามหมองหม่นลง

“ไม่มีวันนั้นหรงอกน้า พราร่าจะต้องอยู่กับพี่และพี่รั่มไปอีกนานแสนนาน!” พลายพลกุมมือน้องด้วยความร้อนรน

“พี่ก็รู้ เวลาของพราร่ามีไม่มากนักหรงอก” พราร่าพลอยยิ้มเศร้า เฉลอ

กุมหน้าอกด้านซ้ายของตนเองตามความเคยชิน

พलयพลกระซิบมือเธอแน่นขึ้น สีหน้าเต็มไปด้วยความเจ็บปวดจนหญิงสาวสะท้อนใจถึงความยากลำบากที่พี่ชายทุ่มเทดูแลตนมาตลอด โดยเฉพาะหลังจากบิดามารดาเสียชีวิต

“พราวไม่อยากจะกระบี่แล้วละ งานที่บริษัทของเราออกจะล้นมือ พราวอยู่ช่วยพี่ดีกว่า” เธอฝันยิ้มร่าจริง

“ไม่ต้องห่วงหรอก มีคนช่วยพี่อีกเยอะ” พलयพลจ้องมองมาด้วยสายตากรุ่นคิด

“แต่ไม่มีมณฑนากรคนไหนรู้ใจสถาปนิกคนนี้ได้เท่ากับที่พรารู้ใจพี่พलयนะคะ” หญิงสาวกลบความผิดหวังไว้ภายใต้ท่าทางอดอ้อนราวกับเด็ก

“มันก็ใช่ แต่พี่เปลี่ยนใจแล้ว พราวควรได้ทำในสิ่งที่อยากทำ”

“พี่พलयหมายความว่า...”

“เพื่อนญาติให้เราไปทำงานที่กระบี่”

“จริงหรือคะ” พราวพลอยถามอย่างลังเล

“จริง แต่มีข้อแม้ พี่จะให้พี่ริมไปด้วย จะได้คอยดูแลพราว”

“พราวไม่อยากจะรบกว้น้อง” หญิงสาวทำหน้าม่อย รู้สึกไม่ดีที่ตนเป็นภาระของทุกคนในครอบครัว เหมือนที่เป็นมาตลอดหลายปี

“พี่น้องกันก็ต้องช่วยเหลือกัน ตอนนี้พี่ริมยังไม่ได้ทำงาน การไปดูแลพี่สาวเป็นสิ่งที่สมควรแล้ว”

“แต่พี่ริมคงไม่ชอบอยู่ต่างจังหวัด”

พราวพลอยรู้นิสัยของน้องสาวดี พี่ริมพัทตร์เป็นชีวิตจริงข้ามกับเธอมาตลอด พราวพลอยชอบอยู่เฉยๆ คนเดียวในบ้านหรือในสวนสาธารณะสักแห่ง ขณะที่พี่ริมพัทตร์รักผู้คนและการปาร์ตี้ ทัศนที่ที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก น้องสาวของเธอก็รีบเข้าไปเรียนต่อที่ประเทศออสเตรเลีย แม้พलयพลจะคัดค้าน พี่ริมพัทตร์ก็หาทางดิ้นรนไปจนได้ และเพิ่งเรียนจบ

กลับมาได้ไม่กี่เดือนนี่เอง

“พริ้มหลงแสงสีในกรุงเทพฯ มากเกินไป วันๆ เอาแต่เที่ยวเตร่ กลับบ้านดึกตื่นทุกคืน พี่จะให้พริ้มไปสงบจิตใจที่กระบี่ ในเมื่อเขายังไม่ยอมทำงานทำ ก็ควรไปช่วยพราวทำงาน”

“แต่...”

พลายพลยกมือห้ามไม่ให้เธอคัดค้าน “ที่พี่ไม่อยากให้พราวไปไหนไกลตากีเพราะเป็นห่วงสุขภาพของเรา พี่เห็นด้วยว่าพราวไม่ควรทิ้งโอกาสและความฝัน ถ้าพี่ทำได้ก็อยากไปเป็นเพื่อนเราเหมือนกัน พี่จะรีบเคลียร์งานไปหา ระหว่างนี้พี่คงไม่ไว้ใจใครเท่าพริ้ม เขาน่าจะดูแลพราวได้ดีเกือบเท่าพี่ แต่พราวอยู่ที่นั่นก็ต้องรักษาสุขภาพให้ดี อย่าปล่อยให้ตัวเองเหนื่อยหรือไม่สบายเป็นอันขาด เข้าใจไหม”

“เข้าใจค่ะ พราวจะค่อยๆ ทำงาน และรักษาสุขภาพให้แข็งแรง รอพี่พลายไปเยี่ยม” หญิงสาวยิ้มแย้มจนดวงตาเป็นประกายแพรวพราว

“ดีมาก ส่วนเรื่องของพริ้ม พี่จะพูดกับเขาเอง รับรองว่าเขาต้องยอมไปกับพราวแน่”

ไม่รู้ว่พลายพลทำอะไร พริ้มพัคตร์จึงยอมเดินทางมายังจังหวัดกระบี่พร้อมพี่สาว แม้เธอจะซักสีหน้าใส่พราวพลอยและบ่นเป็นระยะก็ตาม ทันทีที่รถสิบลูกของริสอร์ทจอดเทียบบันไดด้านหน้า พริ้มพัคตร์ก็อุทานด้วยความตื่นตันเมื่อเห็นความงดงามของอาคารสีทราายสีไต้โมเดิร์นทรอปิคอลซึ่งโล่งโปร่ง สบายตา และตั้งอยู่ท่ามกลางดงดอกดาหลาสีแดงตัดกับแมกไม้เขียวขจี

พริ้มพัคตร์กระวีกระวาดลงจากรถ หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายภาพตนเองเพื่อโพสต์ลงโซเชียลมีเดีย พราวพลอยมองน้องสาวพร้อมกับบอมบี้มยามไต้ที่พริ้มพัคตร์อารมณ์ดี เธอก็คือน้องน้อยน่ารักของพี่ๆ ดังที่เคยเป็นในวัยเด็ก แม้ในความจริงพริ้มพัคตร์จะอายุน้อยกว่าพราวพลอยสี่ปี คื

ยี่สิบเอ็ดปี คนทั่วไปมักเข้าใจผิดว่าพริ้มพัทตร์เป็นพี่สาว เนื่องจากพราวพลอยมีรูปร่างผอมบางและมีส่วนสูงตามมาตรฐานของหญิงไทยทั่วไป คือหนึ่งร้อยหกสิบเศษ ขณะที่น้องสาวสูงถึงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตร มีทรวดทรงองค์เอวโค้งเว้าดังที่ผู้หญิงทุกคนปรารถนา

พริ้มพัทตร์ตระหนักถึงจุดเด่นของตนเองดี เธอจึงมักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าซึ่งเน้นรูปร่างเ้ายาวน ดังเช่นตอนที่ผู้หญิงสาวใส่เดรสสั้นสายเดี่ยว เนื้อผ้าบางเบาแนบไปกับเรือนร่าง ตรงข้ามกับพราวพลอยซึ่งสวมเสื้อใช้ดสีขาว กางเกงสีฟ้าอ่อน และใส่สร้อยลูกปัดสารพัดสีเส้นใหญ่อย่างเก๋ไก๋ ดูเรียบริ่อยและทะมัดทะแมงสมกับการมาทำงาน

จู่ๆ ขนคอของพราวพลอยก็ลุกชูอย่างไม่มีเหตุผล เธอรู้สึกว่ามีคนจ้องมอง หญิงสาวกวาดตามองไปรอบๆ แต่ไม่เห็นใคร คิ้วเรียวยาวตมุ่นเธอปิดความรู้สึกแปลกประหลาดและก้าวขึ้นบันไดเตี้ยๆ ไปยังบริเวณลิโอบปีซึ่งเป็นห้องโถงเปิดโล่งให้สายลมริมทะเลพัดโกรก

ชายหนุ่มวัยต้นสามสิบหน้าตาหล่อเหลาก้าวฉับเข้ามาพร้อมรอยยิ้มกว้าง “สวัสดีครับคุณพราว ผมวิภูครับ ยินดีที่ได้พบคุณจริงๆ เสียที นะครับ ตัวจริงของคุณสวยกว่าในทีวีตั้งเยอะ” แวตตาของคนพูดเปล่งประกายเจิดจ้าอย่างไม่ปิดบังความชื่นชม

หญิงสาวเคยชินเสียแล้วกับสายตาที่ผู้ชายส่วนใหญ่มองตน จึงยกมือไหว้ด้วยความสุภาพ “สวัสดีค่ะคุณวิภู” พราวพลอยหันไปทางน้องสาวซึ่งจ้องมองชายหนุ่มด้วยความสนใจ

พริ้มพัทตร์ยิ้มตาพราวและกระพุ่มมือไหว้วิภูด้วยท่าทางชดช้อย “สวัสดีค่ะ พริ้มเป็นน้องสาวของพี่พราว ผากเนื้อผากตัวด้วยนะคะ” พริ้มพัทตร์แนะนำตนเองอย่างกระตือรือร้น

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณพริ้ม แต่อย่าถึงกับผากเนื้อผากตัวเลยครับ ขอให้คุณทั้งสองทำตัวตามสบายเหมือนอยู่บ้านของตัวเองจะดีกว่า ถือเสียว่าบ้านของผมก็คือบ้านของพวกคุณเหมือนกัน” วิภูยิ้มยิ้ม

“ขอบคุณค่ะ ถ้าอย่างนั้นพริ้มก็จะไม่เกรงใจละนะ” พริ้มพักตร์
ต่อปากต่อคำอย่างราบรื่น

ทว่าสายตาของชายหนุ่มจับอยู่ที่พราวพลอย “ผมจะให้คนพาพวกคุณ
ไปที่ห้องพัก คุณพราวกับคุณพริ้มจะได้พักผ่อนและเตรียมตัวสำหรับ
งานเลี้ยงต้อนรับในคืนนี้ครับ”

วิภูมองพราวพลอยอย่างอ้อยอิ่ง ก่อนจะหันหลังไปเมื่อมีพนักงานสาว
สวมแว่นตากรอบหนา รวบรวมสิ่ง เดินเข้ามา

“คุณหม่อมพอดี นี่คุณหม่อมนี้หรือคุณหม่อม ผู้ช่วยส่วนตัวของผมครับ”
พราวพลอยยกมือไหว้หญิงสาวผู้นั้นก่อน ด้วยเห็นว่าตนน่าจะ
อ่อนวัยกว่า

“ห้องพักของคุณสองคนเรียบร้อยแล้วค่ะ” หม่อมนี้กล่าวอย่างเคร่งขรึม
หลังจากรับไหว้พราวพลอยแล้ว

“เยี่ยมมาก” วิภูชม

“มีโทรศัพท์สายด่วนจากท่านผู้ว่าฯ ถึงคุณค่ะ” หม่อมนี้ยื่นโทรศัพท์
มือถือให้ผู้เป็นเจ้านาย

“ขอบคุณครับ ผมขอตัวสักครู่หนึ่งครับ”

วิภูปลีกตัวออกไปโดยมีหม่อมติดตามไปยืนอยู่ข้างๆ

เมื่อเหลือกันอยู่สองคนพี่น้อง พริ้มพักตร์จึงกระซิบบอกพราว
“หล่อชะมัดเลย พริ้มจองนะพี่พราว”

“จองอะไร” หญิงสาวถามอย่างงงงวย

“ไม่เห็นต้องถาม ก็คุณวิภูนะสิ” คนเป็นน้องยิ้มหวานให้ชายหนุ่ม
ซึ่งยืนห่างออกไป ชัดกับน้ำเสียงเอาแต่ใจที่ตั้งออกจากปาก

“นี่พริ้มพูดเล่นหรือพูดจริง เราเป็นผู้หญิงนะ แล้วเรารู้จักเขาดีรึยัง
ถึงไปจองเขา” พราวพลอยดู น้องสาวคนสวยมีนิสัยชอบบริหารเสน่ห์ จึง
มีผู้ชายมาติดพันมากมาย แต่นี้มันมากเกินไป

“ตอนนี้พริ้มอาจยังไม่รู้จัก แต่อีกไม่นานต้องรู้จักแน่ พี่อย่ามาแย่ง

พริ้มอีกก็แล้วกัน!” พริ้มพัคตร์สะบัดเสียง

“พี่ไม่เคยแยงอะไรพริ้ม” หญิงสาวขมวดคิ้ว ได้ยินเสียง ‘ฮึ’ ดังมาจากลำคอของน้อง

“อู๊ย คุณวิญญูคุยโทรศัพท์เสร็จพอดี” พริ้มพัคตร์กุกูลูกจอบไปหาชายหนุ่ม

พรราวพลอยลอบถอนหายใจ ตอนนั้นเองที่ความรู้สึกราวกับถูกจับตามองบังเกิดขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวเหลียวไปรอบๆ ด้วยความกังขา เธอไม่เห็นใครอีกเช่นเคย พรราวพลอยโคลงศีรษะ สลัดความคิดฟุ้งซ่านออกไป

ในคืนนั้นวิญญูสองพี่น้องมาร่วมรับประทานอาหารกับผู้บริหารระดับสูงของรีสอร์ท โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดและข้าราชการคนสำคัญในกระบี่มาร่วมงานเลี้ยงต้อนรับ เพื่อถ่ายภาพประชาสัมพันธ์ตามสื่อว่าศิลปินสาวจะมาสรางสรรค์ผลงานชิ้นเอกประกอบการแสดงเพชรในตำนานของจังหวัด

ตลอดทั้งงานพรราวพลอยรู้สึกเหมือนถูกจับตามอง ครั้นหันไปดูก็เห็นสายตาชื่นชมของคนเกือบทั้งห้อง เธอไปรอยยิ้มตอบ สรุปลกับตนเองว่าคงคิดมากไปอีกตามเคย

กว่างานเลี้ยงจะเลิกก็ค่อนข้างวิญญูแนะนำหญิงสาวว่าวันรุ่งขึ้นจะพาไปชมแหล่งโบราณสถานี่เพิ่งถูกค้นพบ พรราวพลอยจะได้ทำความเข้าใจกับตำนานและเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการทำงานชิ้นนี้ ชายหนุ่มเดินมาส่งพวกเธอถึงหน้าวิลลาทรงกลมหรูหรา ล้อมรอบด้วยกอดอกดาหลาเหมือนกับบริเวณอื่นที่รีสอร์ท

พรราวพลอยรำคาญพริ้มพัคตร์ที่ตีสันทกับวิญญูารู้จักกันมานาน ครั้นเธอส่งสายตาปรามๆ ให้น้อง ยายตัวดีกลับทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

ตอนนี้พริ้มพัคตร์จับจองห้องน้ำเป็นคนแรก และคงใช้เวลาชั่วดีฉวีวรรณอีกนาน พร่าวพลอยนั่งรออยู่บนโซฟาเบดตัวยาวซึ่งถักทอจากหวาย เธอเปิดกระเป๋าสะพาย หยิบสมุดเล่มเล็กที่พกติดตัวมาตลอดหลายปี หน้าปกวาดเป็นลายการ์ตูนด้วยมือของตนเองตั้งแต่พร่าวพลอยเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ เธอเคลือบสติ๊กเกอร์ใสทับปกสมุด แต่วันเวลาก็ทำให้ขอบสมุดขาดร่ยไปหลายส่วน

เธอไม่คิดจะเปลี่ยนเล่ม เพราะนี่คือสมุดซึ่งเก็บความฝันทั้งหมดในชีวิต

หญิงสาวเปิดกระดาดหีละแผ่นอย่างเบา มือ ทุกข้อความล้วนตั้งต้นด้วยประโยคเดียวกัน เปลี่ยนแค่ตอนท้ายซึ่งมีนัยร้อยข้อความ บางข้อความเธอขีดฆ่าออกด้วยปากกาสีต่างๆ พร่าวพลอยพลิกมาถึงหน้าสุดท้ายที่เธอเพิ่งเติมข้อความไปเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา

ก่อนที่ฉันจะตาย ฉันจะจัดนิทรรศการศิลปะของตัวเอง'

เรียวกปากอิมแต่มยิ้ม อีกไม่นานความฝันในข้อนี้จะเป็นความจริง เธอขีดเครื่องหมายถูกข้างหน้าข้อความเพื่อให้เกิดกำลังใจ ศิลปินสาวพลิกกระดาดกลับไปในหน้าก่อนๆ เพื่อหาความฝันที่ยังทำไม่สำเร็จแล้วไปอ่าน

ก่อนที่ฉันจะตาย ฉันจะไปเที่ยวรอบโลก'

ก่อนที่ฉันจะตาย ฉันจะดำน้ำกับฝูงปลา'

ก่อนที่ฉันจะตาย ฉันจะปีนหน้าผา'

ก่อนที่ฉันจะตาย ฉันจะกระโดดบันจี้จัมป์'

พร่าวพลอยหัวเราะ นี่คือการความฝันที่เธอเขียนไว้สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ไม่มีทางเป็นไปได้เลยสำหรับผู้ป่วยโรคหัวใจที่ไม่มีหนทางรักษา นอกจากรอรับการปลูกถ่ายเปลี่ยนหัวใจดวงใหม่

หญิงสาวไล่อ่านอีกหลายข้อความพร้อมกับสายตืระระ ก่อนจะเปิดย้อนกลับไปในหน้าแรกๆ ซึ่งตนเขียนไว้สมัยเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ก่อนที่ฉันจะตาย 'ฉันจะมีรักแท้กับใครสักคน'

ก่อนที่ฉันจะตาย 'ฉันจะเดินจงมือคนรักไปดูพระอาทิตย์ขึ้นและตก'

ก่อนที่ฉันจะตาย 'ฉันจะนอนดูดาวกับคนรักirimทะเล'

ก่อนที่ฉันจะตาย 'ฉันจะมีจูบดีๆ สักครั้ง'

ก่อนที่ฉันจะตาย 'ฉันจะแต่งงานกับผู้ชายในฝันของฉัน'

ว่าแต่ใครเล่าคือผู้ชายในฝันของเธอ พร่าวพลอยหัวเราะกับความคิดแบบเด็กๆ ในวันวาน จนปานนี้เธอยังไม่เจอผู้ชายคนนั้น ไม่ว่าจะในความฝันหรือความเป็นจริง สภาพร่างกายของหญิงสาวไม่เหมาะสมให้ใครต้องมาเสียเวลา เธอยิ้มหยัน ความเจ็บป่วยทำให้พร่าวพลอยหันเข้าหาธรรมะ

สรรพสิ่งล้วนเกิดขึ้นเพราะกรรม

เธอคงเคยก่อกรรมกับใครไว้ ชาตินี้จึงต้องรับผลกรรมด้วยการมีหัวใจที่ไม่สมบูรณ์ หญิงสาวถอนหายใจ ปิดสมุดและลุกขึ้นจากโซฟา เธอเปิดผ้าม่าน มองออกไปนอกประตูกระจกอันมืดมิดจนเห็นดวงดาวพร่างพราวอยู่เต็มฟ้า แตกต่างจากผืนภษาในเมืองกรุง

ถึงจะไม่มีโอกาสได้ดูดาวกับคนรัก เธอก็ออกไปชื่นชมด้วยตัวเองได้

พร่าวพลอยตัดสินใจหยิบผ้าผืนหนามาคลุมไหล่เพื่อกันลม และสวมรองเท้าเดินออกไปนอกห้อง โดยไม่ลืมตะโกนบอกน้องสาวซึ่งอยู่ในห้องนี้

รีสอร์ตของวิภูอยู่ติดทะเลก็จริง ทว่าพื้นที่ส่วนใหญ่ครอบคลุมซีกหนึ่งของภูเขา ชายฝั่งเป็นแบบยุบจม มีหาดทรายสั้นๆ ให้ผู้มาพักผ่อนอาบแดดและรับประทานอาหาร วิลลาอันเป็นที่น่าทึ่งจึงถูกปลูกสร้างให้ลดหลั่นกันไปตามเชิงเขา ห้องพักของพร่าวพลอยอยู่เกือบบนสุดในบรรดาวิลลาทั้งหมด พนักงานของรีสอร์ตคุ้นักหนาวานี้เป็นหนึ่งในไม่กี่ห้องที่เห็นทะเลกระบี่ชัดที่สุด เมื่อตอนเย็นพร้อมพักร้อนออกมาสำรวจและเล่าว่าหากเดินขึ้นเขาไปก็จะถึงจุดชมวิวซึ่งเป็นไฮไลต์ของรีสอร์ต

ภายนอกวิลลามืดสลัว แต่ยังมีแสงจากคบไฟซึ่งถูกจุดไว้ห่างกัน

เป็นระยะตลอดทางเดิน พรราวพลอยเดินขึ้นเขาไปตามทิศทางที่ป้ายชี้บอก
เสียงหรีดหริ่งเรไรร้องระงมอย่างทักทาย สายลมพัดพาอากาศสดชื่น ชาว
ให้หญิงสาวอยากสูดหายใจให้เต็มปอด

ยิ่งเดินสูงขึ้น อากาศก็ยิ่งเย็น พรราวพลอยดึงผ้าฝืนหนามาคลุม
ร่างกายให้มิดชิดแล้วก้าวต่อไป แม้จะไกลและเปลี่ยว ความตื่นตื้นในการ
ผจญภัยของหญิงสาวกลับมีมากกว่า เธอหยุดพักเหนื่อยเป็นระยะ จน
กระทั่งไปถึงจุดชมวิวนบนชะง่อนผาซึ่งยื่นยาวสู่ทะเล

หญิงสาวแหงนมองท้องฟ้า เป็นครั้งแรกในชีวิตที่พรราวพลอยได้เห็น
อยู่ใต้ทะเลดาวซึ่งสูงสกาเวเต็มผืนฟ้า เปรียบประดุจเพชรนับล้านเม็ดส่อง
ประกายวิบวับบนผืนฟ้ากำมะหยี่ ไม่มีสิ่งใดงดงามมากไปกว่านี้อีกแล้ว

นั่นหน้าต่างสวยเลื่อนไปจับที่จันทร์เสี้ยวซึ่งลอยเด่นกลางหมู่ดาว เธอ
ไล่สายตาต่ำลงมายังเงาจันทร์ซึ่งส่องสะท้อนระลอกคลื่นในท้องทะเล
ตรงปลายสุดของหน้าผา

มีใครคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น!

เขาเป็นผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ หล่อสะอาดตา อายุประมาณยี่สิบตอน
ปลายถึงสามสิบตอนต้น สวมเพียงกางเกงขาสั้นสีดำ เปิดเปลือยร่างกาย
ท่อนบนอันเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ บนลำคอเกรงมีสร้อยลูกปัดสีสดใส
ตรงกลางท่อยังจี้หินสีฟ้างดงามแปลกตา แสงจากดวงดาวและโคมไฟส่องให้
เห็นผิวสีทองแดงราวกับงานประติมากรรมชั้นเลิศ

วงหน้ารูปไข่มีเหลี่ยมมุมตรงโหนกแก้มกับปลายคาง และถูกล้อม
กรอบด้วยเรือนผมยาวสีดำซึ่งพลิ้วไปตามสายลม ทุกองค์ประกอบที่
รวมกันอยู่บนใบหน้าคมเข้มล้วนเป็นส่วนผสมชั้นเลิศ ทั้งคิ้วหนาเป็นป็น
จมูกโด่งเป็นสัน ีเยียวปากรูปกระจับ...และดวงตาทรงพลังซึ่งจ้องมองมาที่
เธออยู่ในขณะนี้

ฉับพลัน พรราวพลอยรู้สึกเจ็บแปลบข้างในอกข้างซ้ายจนต้องรีบ
ยกมือกุมไว้ ตลอดเวลาที่ถูกรอคปรประจำตัวจู่โจมเธอไม่ละสายตาไปจากผู้ชาย

คนนั้น แม้เขาจะอยู่ภายใต้เงาจันทร์ แต่เธอก็ยังรับรู้ได้ถึงความว่างเปล่าจาก
นัยน์ตาคมที่มองตอบมาอย่างไม่ลดละ

ครู่หนึ่งเมื่อกลุ่มเมฆบางๆ เคลื่อนผ่านดวงจันทร์ ชายคนนั้นก็
เบือนหน้าออกไปยังท้องทะเล แล้วทำในสิ่งที่คนมองอยู่ต้องกลั้นหายใจ

หัวใจของพราวพลอยเหมือนจะหยุดเต้น เมื่อเขาก้าวข้ามราวกันไป
ยืนตรงขอบผาด้วยท่วงท่าที่เป็นธรรมชาติ ราวกับเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวง
ไม่ควรพลาดกระทำเมื่อมาเยือนที่นี่

“คุณจะทำอะไร!” พราวพลอยปราดเข้าไปหาเจ้าของร่างสูงใหญ่ด้วยความ
ความตกใจ ชะงักก็ก้มตรงหน้าราวกันซึ่งขวางเขากับเธอไว้

ชายหนุ่มหันกลับมามองนิ่งๆ ปรกกายบางอย่างวูบผ่านดวงตา เขา
เมินหน้าไปยังท้องทะเลอีกครั้ง ก้าวไปชิดขอบผาดอย่างหมิ่นเหม่

“คุณจะได้ลงไปหรือ มันอันตรายนะ” พราวพลอยขยับเข้าไปใกล้
ราวกันอีกเล็กน้อยทั้งที่กลัวความสูง หัวใจเต้นแรงด้วยความหวาดหวั่น

“ฉันขอร้อง อย่าโดดลงไปเลยนะคะ ถ้าคุณคิดจะฆ่าตัวตายก็หยุด
เถอะ ชีวิตของคนเรามีค่า มีอะไรอีกมากมายในโลกนี้ให้คุณได้ทำ บางคน
ที่ใกล้ตาย แต่กระเสือกกระสนที่จะมีชีวิตอยู่ก็ยังมีตั้งเยอะ คุณโชคดีกว่า
คนพวกนั้น ยิ่งหนุ่มแน่น ร่างกายสมบูรณ์ อย่าคิดสั้นเลย”

รอยยิ้มหยันผุดขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลา ก่อนชายหนุ่มจะหันกลับไป
ยังผืนทะเล

...แล้วกระโดด!

“ไม่!” พราวพลอยกรีดร้อง ถลาเข้าไปเกาะขอบไม้กันด้วยความตกใจ

ท่ามกลางแสงดาว ร่างสีทองแดงพุ่งหลาวลงไปจากหน้าผาสูง ร่วง
ลิวลงสู่ผืนน้ำจนเกิดเสียงดังตูม! น้ำตาของหญิงสาวไหลพรากอย่าง
ตื่นตระหนก หัวใจเต้นรัวเร็วจนเธอต้องหอบหายใจ พราวพลอยข่มความ
พรันพรังไว้ ชะงักหน้าลงไปมอง

ชายหนุ่มผู้สิ้นเปลวขึ้นมาจากผืนน้ำ ดำผุดดำว่ายอย่างคล่องแคล่ว

ราวกับปลาในท้องทะเล!

เขาหยุดนิ่ง ลอยตัวอยู่ในน้ำ หันหน้ามาทางเธอ แม้จะอยู่ไกลลิบ
พราวพลอยก็รับรู้ถึงสายตาทรงพลังที่จ้องมองมา หญิงสาวกุมหัวใจอัน
เจ็บแปลบ เขาเป็นใครกันแน่

คน หรือว่าภูตผีปีศาจ

๒

สายตาทรงพลังคู่นั้นยังตรึงอยู่ในห้วงคำนึงของหญิงสาวมาจนถึงบัดนี้

พร่าวพลอยนอนตาค้างเกือบทั้งคืน ครุ่นคิดสงสัยว่าเขาเป็นใคร หญิงสาวผล็อยหลับไปตอนใกล้รุ่งสาง เธอฝันถึงชายหนุ่มเจ้าของร่างกำยำ ผิวสีทองแดง แต่คราวนี้แฝงอกกว้างกลับชุ่มโชกไปด้วยโลหิตอย่าง น่าสยดสยอง ในวงแขนของเขาโอบอุ้มใครบางคนซึ่งพร่าวพลอยมองเห็น ไม่ชัด รอบตัวของคนทั้งสองเต็มไปด้วยเปลวเพลิงลุกโชน ร้อนแรงเสียดจน หญิงสาวรู้สึกแสบร้อนไปทั้งตัวแม้จะอยู่ในห้วงฝัน

อีกสิ่งหนึ่งที่ชัดเจนยิ่งกว่าเปลวไฟ คือนัยน์ตาตุ้ตันซึ่งจ้องมายังเธอ ด้วยอารมณ์หลากหลาย ทั้งเกรี้ยวกราด ชิงชัง คั่งแค้น

และ...รัก?!

พร่าวพลอยตกใจตื่นพร้อมกับเจ็บวาบในอก ก่อนมันจะหายไปอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวลุกจากที่นอนและเห็นกระดาศไนต์แผ่นหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ

หัวเตียง พริ้มพัคตร์เขียนข้อความไว้ว่าจะไปรับประทานอาหารเช้าก่อน
พราวพลอยจึงรีบอาบน้ำแต่งตัว ออกมาจากห้อง

เธอไม่ได้ตรงไปยังห้องอาหารของริสอร์ท แต่เดินขึ้นไปบนหน้าผาเพื่อ
ไขข้อข้องใจให้ตัวเอง หญิงสาวก้าวไปหยุดหน้าไม้กั้นบนขอบผา... ที่ซึ่ง
ชายหนุ่มปริศนาเคยยืนอยู่เมื่อคืน

พราวพลอยจับราวกันไว้แน่น เธอสูดหายใจรวบรวมความกล้า
แล้วชะโงกมองลงไปยังผืนทะเลเบื้องล่างด้วยใจสั่นหวิว

“ระวังครับคุณผู้หญิง เดี่ยวตกลงไป!”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของริสอร์ทตะโกนมาแต่ไกลจน
พราวพลอยสะดุ้งเฮือก เกือบไถลตกลงไปจริงๆ โชคดีที่หญิงสาวยึดราวกัน
ไว้ได้ทัน

“ถอยออกมาเถอะครับ อันตราย” เขารีบวิ่งมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ขอโทษค่ะ” พราวพลอยขยับตัวออกห่างจากไม้กั้นอย่างไม่หยา
หวาดเสียว

“หน้าคุณซีดจัง ไปนั่งพักตรงนี้นัก่อนไหมครับ” รปภ. หุ่นผายมือ
ไปยังม้านั่งซึ่งอยู่ติดราวกันอีกด้านหนึ่ง

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณมาก” เธอขอบคุณด้วยรอยยิ้มแห้งๆ “หน้าผา
นี้สูงจังนะคะ เมื่อคืนฉันก็ว่ามันสูงแล้ว แต่พอเห็นชัดๆ ตอนกลางวัน ฉัน
เพิ่งรู้ว่าสูงมาก แล้วก็น่าหวาดเสียวกว่าที่คิดเสียอีก”

รปภ. หุ่นไม่ตอบ แต่ยิ้มบางๆ อย่างสุภาพ พราวพลอยหันไปมอง
ขอบผาอีกครั้งแล้วตัดสติใจพุด

“เมื่อคืนฉันเห็นคนกระโดดลงไปค่ะ”

“หา! คุณว่าอะไรนะครับ” เขาอ้าปากค้าง

“จริงๆ นะคะ เมื่อคืนมีผู้ชายคนหนึ่งกระโดดลงไป ที่แรกฉันตกใจ
มาก ปรากฏว่าเขาไม่เป็นไรเลย แถมยังว่ายน้ำทะเลต่อเหมือนไม่มีอะไร

เกิดขึ้นอีกต่างหาก”

“คุณเห็นเขาตอนที่ท่วมหรือครับ” รมภ. ถามเสียงเครียด

“อืม... น่าจะประมาณเที่ยงคืนค่ะ”

“เที่ยงคืน...เอ แต่ในบันทึกของ รมภ. กะดึก ไม่มีรายงานนี่นะครับ”

ชายหนุ่มโน้มหน้า

“เขาอาจจะไม่เห็นเหตุการณ์ก็ได้ นะคะ เพราะเมื่อคืนฉันมาที่นี่คนเดียวยังไม่เห็นมี รมภ. เลยสักคน”

“หรือเขาจะไปเดินตรวจตรงอื่นอยู่ เอ้อ...คนที่กระโดดลงไปรูปร่างหน้าตาเป็นยังไงหรือครับ”

“เขาสูงมากค่ะ น่าจะกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร รูปร่างบึกบึนเหมือนนักกีฬา” เธอหันรื้อนผ่าวยามนึกถึงมัดกล้ามเนื้องมราวกับนายแบบ แม้จะเคยเห็นภาพเปลือยท่อนบนของนักฟุตบอลจากสื่อต่างๆ มาบ้างไม่ถ้วน แต่เทียบความรู้สึกลับที่เห็นของจริงไม่ได้เลยสักนิด เธอยอมรับว่าผู้ชายคนนั้นมีกล้ามเนื้องมราวกับนายแบบชุดชั้นในชาย ที่เพียงแค่นึกถึงก็รู้สึกว่เลือดลมไหลมารวมกันอยู่บนใบหน้าแล้ว

พรราวพลอยรีบกัดริมฝีปากข่มความกระดาก ก่อนจะนึกได้ว่าไม่ได้ อยู่ตามลำพัง จึงรีบพูดว่า “เอ้อ...หน้าของเขาก็เข้มๆ คล้ายลูกครึ่ง หรือไม่ก็พวกแขกเปอร์เซีย ผมตรงยาวถึงกลางหลัง อายุก็น่าจะประมาณยี่สิบห้าถึงสามสิบ คุณรู้จักเขาไหมคะ”

“ฟังดูแล้วน่าจะแปลว่าหล่อล้ำเข้มคมใช่ไหมครับ” รมภ. หมุ่มมัยมยิงฟัน ก่อนจะเกาหัวแกรกๆ “ผมไม่เคยเจอคนที่มีลักษณะอย่างที่คุณว่าเลย”

“พี่พรราว”

เสียงเรียกของพริ้มพัคตร์ทำให้การสนทนาของทั้งคู่สะดุดลง น้องสาวของพรราวพลอยเดินยิ้มว่าเรียงมาพร้อมกับวิภู พนักงานรักษาความปลอดภัยทำความเคารพเจ้านายอย่างนอบน้อมและปลื้กตัวออกไป

“มาอยู่ที่นี่เอง พรึ่มกับคุณวิญตามหากันแทบแย้ ไทร. เข้ามือถือก็ไมรับสาย ทำไมพี่พราวยังไมลงไปกินอาหารเช้าอีก”

“เอ่อ...ขอโทษด้วยนะจะ พี่มัวแต่เดินเล่นเพลินไปหน่อย” พราวพลอยยิ้มแหย

“งั้นพี่พราวก็รีบไปกินข้าว คุณวิญจะพาเราออกไปเที่ยวเมืองโบราณตามที่นัดกันไว้ไง”

พรึ่มพักตร์พยักพเอิดให้ชายหนุ่ม แต่เขามัวมองพี่สาวของเธอ ตาหวานน้า คนถูกมองกลับไมเห็น เพราะตักใจที่ตัวเองกลายเป็นตัวถ่วง เธอรีบเอ่ยขอโทษขอโพยเจ้าของรีสอร์ท

“ตายจริง! ฉันลืมเวลาไปเลยคะ ขอโทษนะคะคุณวิญ”

“ไมเป็นหรรอกครับ วันนั้นผมไมมีงานอะไรเป็นพิเศษ นอกจากรอพาคุณไปดูซากเมืองโบราณเท่านั้นเอง” ชายหนุ่มยิ้มอย่างไม่ถือสา

“ฉันขอเวลาทานอาหารแป็บเดียว แล้วเราก้เดินทางกันเลย”

วิญพยักหน้าและรอให้พราวพลอยเดินขึ้นมาเคียงกัน ขณะที่พรึ่มพักตร์จับจ้องพื้นที่อีกด้านหนึ่งของเขาไว้แล้ว เขาจึงถูกชนบด้วยสองพี่น้อง

พราวพลอยเดินไปไดไมก้ก้าวก็ชะงัก เธอเหลียวกลับไปยังขอบผาอันว่างเปล่าอีกครั้ง

“มีอะไรรีเปล่าครับ” วิญเลิกคิ้วมอมมา

“ไมมีคะ เรารีบไปกันเถอะ” พราวพลอยเดินไปพร้อมกับเจ้าของรีสอร์ทและน้องสาว ก่อนจะขมวดคิ้ว รู้สึกชาวบที่แผ่นหลังคล้ายกับว่ามีใครกำลังจ้องมอมมา

แน่ละ มันไมใช่ครั้งแรก

ราวชั่วโมงเศษ เจ้าของรีสอร์ทก็พาพราวพลอยกับน้องสาวมาถึงโบราณสถานที่เพิ่งถูกค้นพบได้ประมาณสามสัปดาห์ผ่านมา

เมื่อรู้ว่าจะได้มากระบี่ พร่าวพลอยจึงศึกษาประวัติความเป็นมาของจังหวัดที่อยู่ฝั่งทะเลอันดามัน ยิ่งเธอค้นข้อมูล ก็ยิ่งพบความน่าทึ่งของดินแดนนี้ ซึ่งสามารถนับย้อนไปได้ถึงร้อยล้านปี

นักธรณีวิทยาพบซากชีวิตโบราณดึกดำบรรพ์อายุกว่าล้านปี เช่น ซากหอยกาบสองฝาและปะการัง สู่สานหอยແຫລມໂພ້ຣ໌ซึ่งเป็นซากหอยน้ำจืด และ ‘ลิงสยาม’ ซึ่งถูกค้นพบในแอ่งเหมืองลิกไนต์ มันเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมประเภทลิงที่ถือกันว่าเป็นต้นกำเนิดสายพันธุ์มนุษย์ รวมถึงสัตว์โบราณอื่นๆ เช่น สัตว์ในตระกูลหมู เป็นต้น

น่าแปลก...เธอไม่พบแหล่งข้อมูลใดกล่าวถึงการเป็นที่ตั้งของเมืองโบราณเลย ดูเหมือนนักโบราณคดีซึ่งวิญญูณีมาเป็นวิทยาการจะมองเห็นความสงสัยเพียงแค่ว่าหญิงสาวขมวดคิ้วเท่านั้น

“จังหวัดกระบี่เป็นแหล่งเรียนรู้ทางโบราณคดีสมัยก่อนประวัติศาสตร์ครับ มีเศษซากของยุคดึกดำบรรพ์มากมาย ทั้งโครงกระดูก ภาพเขียนสี แล้วในยุคประวัติศาสตร์ก็ยังมี การขุดค้นพบภาชนะ อวูช ตลอดจนเครื่องประดับในถ้ำ หรือตามซ่งอนหินต่างๆ ทำให้เราทราบว่าผู้คนในยุคนี้ใช้ชีวิตตามถ้ำเสียมากกว่า”

“ไม่มีชุมชนหรือบ้านเมืองหรือคะ”

“เราไม่พบเมือง จนกระทั่งเมื่อหลายปีก่อน อย่างที่พวกคุณเห็น” สกคนักโบราณคดีวัยกลางคนยิ้มพลางเบือนหน้าไปทางเศษซากเมืองที่มีการขุดลึกลงไปใต้ชั้นดิน

เบื้องหน้าพร่าวพลอยคือบ่อสี่เหลี่ยมผืนผ้าหลากหลายขนาดกระจายอยู่ทั่วบริเวณ บางบ่อมีหลังคาคลุม อย่างบ่อที่นักโบราณคดีพาพวกเธอมาหยุดยืนบ่อนี้ ได้มีการสำรวจแล้ว การขุดค้นเผยให้เห็นอิฐแนวยาวประกอปกันเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า คล้ายกับมีการกั้นแนวดินไม่ให้พังลงมา เพียงแต่สภาพของอิฐมีความเก่า และส่วนใหญ่เว้าแหว่ง นักโบราณคดีเดินนำไปยังบ่ออื่นซึ่งมีร่องรอยอารยธรรมโบราณให้เห็นมากขึ้น จำพวกแท่นหินและ

ซากของสิ่งก่อสร้างที่น่าจะใหญ่มาก สะท้อนถึงความรุ่งเรืองของเมืองในอดีตเป็นอย่างดี

จู่ๆ พรราวพลอยก็รู้สึกใจหาย เมืองที่เจริญถึงขีดสุดกลับเสื่อมถอย และมีสภาพที่ไม่ต่างจากเศษซาก เธอผ่อนลมหายใจระบายความหดหู่ที่กระแทกจิตใจจนรู้สึกร้อนผ่าวตรงขอบตา นี่เธอเป็นอะไรไป ทั้งที่ยังไม่รู้ประวัติของสถานที่แห่งนี้ แต่กลับเกิดความอาวรณ์ โหยหา โสกเศร้าอย่างประหลาด คล้ายกับมีใครพรากของรักไปจากตน

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับคุณพรราว”

พรราวพลอยสะดุ้ง เพิ่งรู้ว่าถูกเจ้าของรีสอร์ทจับตามอง ไม่อย่างนั้นเขาจะรับรู้ความผิดปกติแค่เพียงเธอถอนหายใจได้อย่างไร

“เปล่าค่ะ” เธอฝืนยิ้มให้ชายหนุ่ม หยิบกล้องออกจากกระเป๋า แกล้งทำเป็นง่วนกับการถ่ายรูป ทั้งที่ความโหยห้ายังไม่จางไปจากความรู้สึก

“ไม่น่าเชื่อนะคะ ดูๆ แล้วน่าจะเป็นเมืองใหญ่ แต่ทำไมเพิ่งมาพบเอาตอนนี้” พรีเมี่ยมพัคเตอร์ถามเสียงดัง เรียกความสนใจให้ผู้ชายทั้งสองคนหันไปที่เธอ

“ถ้าดูในแง่ของธรณีวิทยา ดินบริเวณนี้น่าจะมีการยุบตัวบ่อยครั้ง แต่ไม่รุนแรงนัก จนกระทั่งเมื่อสามสี่ปีก่อน ทำให้เราได้เจอซากเมืองที่ถูกขุดดินทับถมมานานนับปีครับ” สกลอธิบาย

“โอ้โฮ อย่างนี้แล้วคนสมัยก่อนอยู่กันได้ยังไงคะ เป็นพรีเมี่ยมคงหลับไม่ลงแน่ๆ ถ้าต้องคอยระแวงว่าจะถูกธรณีสูบตอนไหน”

นักโบราณคดีหนุ่มใหญ่อมยิ้ม “เพราะอย่างนี้ไงครับ เมืองถึงถูกฝังอยู่ที่ดิน”

“ไม่ได้หมายความว่าคนในเมืองถูกฝังทั้งเป็นหรือกนะคะ” พรีเมี่ยมพัคเตอร์กลืนน้ำลายพลางเหลียวมองไปรอบๆ ก่อนจะคว้าแขนวิญพลางเบียดตัวกับท่อนแขนแข็งแรง

“มีศพจริงๆ ครับ แต่เป็นการตายตามปกติ”

การที่สกลนัยปากไปยั้งบ่อซึ่งอยู่ตรงหน้าทำให้พริ้มพักตร์แสดงความหวาดกลัวมากยิ่งขึ้น พร่าวพลอยซึ่งเคยมองน้องสาวด้วยสายตาดำหนักก็เลื่อนสายตากลับไปสนใจสิ่งที่อยู่ใบบ่ออีกครั้ง

“คุณจะรู้ได้ยังไงว่าใครป่วยตาย หรือตายเพราะถูกรัศมีชาติลงโทษ”
“พริ้ม!”

พร่าวพลอยปรามน้องสาวที่เสียมารยาท เธอขมวดคิ้วมองมือเล็กซึ่งเกาะแขนเจ้าของริสอร์ทแน่นเหมือนตีนตุ๊กแก อีกฝ่ายกลับยื่นปากใส่ล่อยหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ครั้นจะให้เธอไปตั้งยายตัวต้อออกมาหรืออบรมต่อหน้าคนอื่น ก็จะเป็นการขายหน้าเปล่าๆ พร่าวพลอยได้แต่เก็บความไม่พอใจไว้ ตั้งใจว่าอยู่กับสองคนเมื่อไรจะจัดการน้องสาวให้น่าดู

“เพราะผมเป็นนักโบราณคดีไงครับ” สกลคงเป็นคนอารมณ์ดีไม่อย่างนั้นเขาคงตอกหน้าคนไม่รู้จักรักกาลเทศะอย่างพริ้มพักตร์ไปแล้ว

พร่าวพลอยแผลถอนหายใจยาว ก่อนจะรู้ตัวว่ากำลังตกเป็นเป้าสายตาของใครบางคนก็เมื่อมองไปรอบๆ แล้วสะดุดเข้ากับดวงตาระยับของวิภู หญิงสาวเริ่มทำตัวไม่ถูก ไม่คิดว่าตัวเองจะได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากชายหนุ่มซึ่งเป็นขวัญใจของน้องสาว

พร่าวพลอยตอบแทนความสนใจของชายหนุ่มด้วยรอยยิ้มที่ฝืดที่สุดเมื่อวัดจากความผิดหวังซึ่งปรากฏในดวงตาของเขา เธอรีบเดินตามนักโบราณคดีโดยไม่เหลียวกลับไปมองสองหนุ่มสาว ทั้งที่ตั้งใจว่าจะแยกฝ่ายหญิงออกมาเพื่อไม่ให้ดูน่าเกลียดไปกว่านี้

สกลพาพวกเธอเดินตามถนนเล็กๆ ไปด้วยอิฐแดง สองข้างทางได้รับการปรับปรุงทัศนียภาพด้วยหญ้าเขียวขจี มีต้นไม้ใหญ่และไม่ประดับตลอดทาง เส้นทางที่ค่อนข้างยาวจนเธอได้ยินเสียงบันของพริ้มพักตร์ลอยมา นั่นสิ้นสุดตรงสิ่งก่อสร้างคล้ายโรงเรือนขนาดชั้นเดียว พื้นปูด้วยซีเมนต์ ไม่มีผนัง และมีหลังคาคลุมเต็มพื้นที่ เมื่อเธอเดินเข้าไปข้างในก็พบบ่อขนาดใหญ่รอบบ่อมีราวเหล็กกัน จนพร่าวพลอยคิดว่าหากมีสัตว์แปลกหายากกำลัง

กินอาหารกลางวันอยู่ข้างล่าง เธอจะไม่แปลกใจ

เมื่อหญิงสาวจับรวมกันแล้วชะโงกหน้าลงไปดูก็พบว่าสิ่งที่อยู่เบื้องล่างไม่ใช่สัตว์ แต่เป็นศพ หรือเรียกให้ถูกต้องคือโครงกระดูกมนุษย์นอนแผ่ซีโครงติดกับดิน ข้างๆ กระดูกเชิงกรานมีไหแตกหลายใบฝังอยู่ รอบๆ มีเครื่องมือหลายชนิด ที่คั่นตานั้นจะเป็นดาบ แต่มันมีขนาดใหญ่กว่าดาบทั่วไป โครงกระดูกส่วนใหญ่อยู่ในสภาพค่อนข้างสมบูรณ์ มีทั้งขนาดใหญ่และเล็ก พร่าวพลอยเกิดความหดหู่ขณะมองผ่านเลนส์เพื่อจะถ่ายโครงกระดูกขนาดเล็กซึ่งน่าจะเป็นเด็กอายุไม่เกินห้าขวบ

“ประเพณีเกี่ยวกับการตายของสมัยก่อนกับสมัยนี้ไม่ค่อยต่างกันเท่าไรหรอก ถ้าคนตายตามธรรมชาติหรือมีเหตุต้องจากไปก่อนวัยอันควร ก็จะมีญาติพี่น้องช่วยจัดการเรื่องพิธีศพให้ จะฝังหรือเผาก็แล้วแต่ประเพณี หากตายเพราะถูกฆาตกรรมหรืออุบัติเหตุที่คร่าชีวิตผู้คนนับหมื่นนับแสน คงไม่มีใครมีชีวิตรอดมาทำศพให้คนอื่นหรอกครับ”

“หรือบางทีอาจจะยังขุดไม่เจอศพอื่นๆ ก็ได้นี่คะ” พริ้มพักตร์ยังไม่เชื่อ

“สมัยนี้วิวัฒนาการของวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีช่วยอำนวยความสะดวกแก่งานโบราณคดีได้มากครับ นี้อวมไปถึงความแม่นยำในการกำหนดอายุของสิ่งที่เราขุดค้น ซึ่งเป็นคำตอบที่ว่าเราจะไม่เจอคนอื่นๆ อีก หรืออาจจะเจอก็ได้ แต่ไม่ใช่จำนวนมากอย่างนี้ ภาพถ่ายดาวเทียมบอกได้หมดครับ ติดตรงที่งบประมาณค่อนข้างสูง ถ้าเราใช้บริการบ่อยก็เกรงใจภาษีของประชาชน”

พร่าวพลอยอดหัวเราะไม่ได้ รู้สึกสบายใจขึ้นเมื่อได้สนทนากับผู้เชี่ยวชาญซึ่งใจเย็นแถมมีอารมณ์ขัน ดั่งนั้นตอนได้ยินเสียงพริ้มพักตร์พูดอะไรบางอย่าง เธอจึงหันไปมองทั้งที่ยังไม่หุบยิ้ม คงเป็นสาเหตุที่ทำให้เจ้าของริสอร์ทยิ้มกว้าง เพราะนี่ก็ว่าเธอยิ้มให้เขานั่นเอง

“เห็นได้ชัดว่าระบบราชการไม่มีวิวัฒนาการ”

พริ้มพัทตร์ทำตาเขียวใสวิญญูและพี่สาว แต่ไม่มีใครสนใจ

“ถ้าระบบราชการมีคนแบบคุณพริ้มได้สักครึ่ง อะไรๆ อาจจะเร็ว
ปรี๊ดปร๊าดเหมือนระบบสี่ก็ก็ได้ครับ”

แม้ถ้อยคำของนักโบราณคดีหนุ่มใหญ่จะฟังง่าย แถมเจ้าตัวยังยิ้ม
กว้าง ทำให้ดวงตาค่อนข้างริ้วกลายเป็นขีดเดียว บ่งบอกถึงความเป็นมิตรและ
อารมณ์ดีเสมอ แต่ทำไมพราวพลอยกลับรู้สึกหวั่นร้อน กระดากอายแทน
พริ้มพัทตร์ เมื่อครู่เธอคิดว่าเห็นคนพูดปรายตาไปที่มือของน้องสาวซึ่งเกาะ
แขนวิญญู หรือต่อให้เธอคิดไปเอง แต่คนที่ไม่ได้บกร่องเรื่องการมองเห็น
ก็สามารถรับรู้ถึงความปรารถนาของน้องสาวเธอได้ไม่ยาก ในเมื่อเจ้าหล่อน
ไม่คิดจะปกปิดเลยสักนิด

ในฐานะพี่สาว พราวพลอยรู้สึกเหมือนถูกตบหน้า ขณะที่น้องสาวเธอ
นอกจากจะไม่สะกิดใจแล้ว ยังทำท่าไม่สนใจด้วยการยกไหล่แล้วกระซิบ
บางอย่างกับชายหนุ่มที่เจ้าตัวกอดแขนแน่นอีกต่างหาก

ถ้าจะมีอะไรให้พราวพลอยอึดอัด เห็นจะเป็นกิริยาขำไม่แคร์ของ
น้องสาวนี่แหละ ในเมื่อเธอทำอะไรได้ไม่ถนัดนัก จึงต้องก้มหน้าก้มตาทำงาน
ของตัวเองให้เสร็จเร็วๆ เพื่อจะได้ไปให้พ้นจากความวุ่นวายเสียที

“คุณสกลคะ ถ้าอย่างนั้นทำไมเมืองถึงร้าง แล้วผู้คนหายไปไหน
คงมีอะไรเกิดขึ้นนอกเหนือจากแผ่นดินยุบไซ้ใหม่คะ เป็นต้นว่ามีการอพยพ
ครั้งใหญ่”

“ใช่ครับ เรามีข้อสันนิษฐานถึงสาเหตุของการที่เมืองถูกทิ้งร้าง ทั้งที่
เมืองมีความเจริญรุ่งเรือง มีอารยธรรม และมีความเป็นรัฐเข้มขันสูง ข้อ
สันนิษฐานอย่างเช่น ระดับน้ำทะเลสูงและอุทกภัย จากหลักฐานโบราณคดี
และการตรวจสอบทางธรณีวิทยา แสดงให้เห็นว่าเมืองนี้มีอายุราวๆ หนึ่งร้อย
ถึงสองร้อยปีก่อนคริสตกาล”

พราวพลอยเข้มปากนิ่ง กลอกตาอย่างใช้ความคิดเพื่อถามสิ่งที่
ค้างคาใจว่า “มันมีชื่อเรียกใหม่คะ”

นักโบราณคดีหนุ่มใหญ่ยิ้มพราว ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจว่า
“ตารวะครับ หรือชื่อเต็มว่า...ตารวะปรัม”